

Niezależnie od dowodu zgodności strona pozwana wymaga bowiem, aby wszystkie wyroby pirotechniczne w rozumieniu dyrektywy 2007/23/WE zostały zgłoszone w określonym na mocy ustawy instytucie federalnym, który dla celów wykazania zgłoszenia nadaje numer identyfikacyjny. Poza znaczącym czasem trwania postępowania postępowanie to może między innymi obejmować również zapłatę opłaty manipulacyjnej oraz złożenie próbek. Komisja uważa, że wymóg przeprowadzenia tego rodzaju postępowania stanowi naruszenie zagwarantowanego w art. 6 dyrektywy 2007/23/WE swobodnego przepływu towarów wszystkich wyrobów pirotechnicznych, które odpowiadają wymogom dyrektywy.

Sytuacji tej nie zmieniło ustanowienie dyrektywy 2013/29/EU⁽²⁾, na mocy której uchylono dyrektywę 2007/23/WE ze skutkiem na dzień 1 lipca 2015 r. Po pierwsze miarodajnym okresem dla oceny wystąpienia uchybienia zobowiązań jest upływ terminu wskazanego w uzasadnionej opinii (w niniejszej sprawie 27 marca 2014 r.). Po drugie dyrektywa 2013/29/EU zawiera w art. 4 ust. 1 przepis identyczny z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2007/23/WE celem zapewnienia swobodnego przepływu towarów dla wszystkich wyrobów pirotechnicznych odpowiadających wymogom prawa Unii.

Zarzucane naruszenie prawa przez stronę pozwaną polega zasadniczo na ustanowieniu przesłanki proceduralnej dotyczącej wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych, która jest zdaniem Komisji niedopuszczalna i wykracza poza zharmonizowane wymogi prawa Unii. Zakwestionowana regulacja może stwarzać wrażenie, jakoby prowadziła jedynie do przewidywalnego opóźnienia przy wprowadzaniu na rynek tych produktów w pojedynczych przypadkach. Nie można jednak lekceważyć faktycznych skutków tej regulacji. Należy przy tym uwzględnić w pierwszej kolejności, że na terytorium strony pozwanej istnieje jeden z największych, jeżeli nie największy rynek zbytu wyrobów pirotechnicznych. Należy ponadto wziąć pod uwagę, że określone wyroby pirotechniczne mogą być wydawane konsumentom na terytorium strony pozwanej tylko raz w roku, i to w krótkim okresie, w związku z czym tym bardziej istotny staje się czasowy wymiar dostępu do rynku. W tym aspekcie należy wreszcie uwzględnić, że kwestionowana regulacja jest na podstawie prawa krajowego wykonywana przez ten sam organ, który został również upoważniony do przeprowadzania oceny zgodności jako jednostka notyfikowana w rozumieniu dyrektywy 2007/23/WE. Wymóg dodatkowej procedury w prawie krajowym strony pozwanej nadaje temu organowi przewagę konkurencyjną względem jednostek notyfikowanych innych państw członkowskich. Mając na uwadze te praktyczne skutki zakwestionowanej regulacji w niniejszym postępowaniu chodzi jedynie co do zasady o prawną ocenę przeszkody we wprowadzaniu na rynek produktów przez podmioty gospodarcze, które to produkty zostały już uznane za zgodne z wymogami prawa Unii przez jednostki notyfikowane innych państw, niż Niemcy.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych, Dz.U. L 154, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych, Dz.U. L 178, s. 27.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 5 marca 2015 r. w sprawie T-45/13, Rose Vision i Seseña/Komisja, wniesione w dniu 15 maja 2015 r. przez Rose Vision, S.L.

(Sprawa C-224/15 P)

(2015/C 228/10)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Rose Vision, S.L. (Przedstawiciel: adwokat J.J. Marín López)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- Uchylenie wyroku Sądu (sala piąta) z dnia 5 marca 2015 r., *Rose Vision i Seseña/Komisja*, T-45/13, EU:T:2015:138.
- Stwierdzenie nieważności wydanej przez Komisję i przez inne organy Unii (w szczególności Agencję Wykonawczą ds. Badań Naukowych) decyzji o zawieszeniu płatności w ramach audytów 11-INFS-025 i 11-BA119-016 z konsekwencjami wskazanymi w pkt 51 odwołania.
- Stwierdzenie, że Komisja dopuściła się naruszenia dotyczących obowiązku zachowania poufności postanowień umownych umowy o dotację projektu FutureNEM, ze względu na które to naruszenie Komisja jest zobowiązana do wynagrodzenia *Rose Vision* szkody, o której mowa w pkt 93 odwołania.
- Stwierdzenie, że Komisja ponosi odpowiedzialność pozaumowną w odniesieniu do *Rose Vision* poprzez zarejestrowanie *Rose Vision* na poziomie W 2 systemu wczesnego ostrzegania (SWO) ustanowionego decyzją 2008/969/WE, Euratom, w sprawie systemu wczesnego ostrzegania do użytku urzędników zatwierdzających Komisji oraz agencji wykonawczych⁽¹⁾ i poprzez zawieszenie płatności i z tego powodu jest zobowiązana do naprawienia wskazanych w pkt 122 odwołania szkód majątkowych lub uszczerbku gospodarczego i zadośćuczynienia krzywdzie.

Zarzuty i główne argumenty

1. Naruszenie prawa polegające na uznaniu, że istniało przedłużenie terminu ustanowionego w pkt II.22 ust. 5 warunków ogólnych FP7 w celu przedstawienia końcowych sprawozdań z audytu 11-INFS-025 i 11-BA119-016 (pkt 93, 95 zaskarżonego wyroku) i że Komisja nie naruszyła umowy o dotację (pkt 97 zaskarżonego wyroku).
2. Naruszenie prawa polegające na braku uzasadnienia twierdzenia, że projekt sprawozdania z audytu 11-INFS-025 „wskazywał już na istnienie niektórych niekwalifikujących się kosztów personelu oraz na naruszenie niektórych postanowień umownych, co zostało potwierdzone w ostatecznej wersji wspomnianego sprawozdania z audytu” (pkt 99 zaskarżonego wyroku).
3. Naruszenie prawa polegające na twierdzeniu w odniesieniu do sprawozdania z audytu 11-INFS-025, że *Rose Vision* „nie przedstawiła niczego, co mogłoby podważyć wnioski z omawianego sprawozdania z audytu” (pkt 101 zaskarżonego wyroku) i że Komisja nie naruszyła porozumienia o udzielenie dotacji (pkt 102 zaskarżonego wyroku).
4. Naruszenie prawa polegające na zaprzeczeniu istnienia naruszenia dotyczących obowiązku zachowania poufności postanowień umownych umowy o dotację projektu FutureNEM (pkt 104 zaskarżonego wyroku).
5. Naruszenie prawa polegające na odrzuceniu odpowiedzialności Unii za szkody wynikające z zarejestrowania *Rose Vision* na poziomie W 2 systemu wczesnego ostrzegania (SWO) ustanowionego decyzją 2008/969/WE, Euratom i z zawieszenia płatności na rzecz *Rose Vision* (pkt 120 zaskarżonego wyroku).

⁽¹⁾ Dz.U. L 344, s. 125.